

-El general minvant-

La matinada del quatre de juny, al voltant de les sis i mitja, el general Benjamin Himmler cagava mentre, com era habitual en ell, procedia a repassar els informes facilitats pels serveis d'intel·ligència. Els objectius senyalats conjuntament amb el seu estat major pel bombardeig del dia anterior havien estat del tot assolits, i els danys col·laterals és podien considerar assumibles. Com cada matí, el seu ajudant esperava just al darrera de la porta mig oberta del bany per tal de rebre les ordres, i sovint les primeres felicitacions, que havia de transmetre urgentment als responsables de l'operació. Al tinent la costum no aconseguia impedir cert malestar, agreujat pel fet d'estar en dejú, l'escoltar el xipolleig de la merda al precipitar-se al fons de la tassa i el xiuxiueig, com la llepada d'una vaca en una paret acabada d'encalçar, del paper lliscant pel cul del general. Tampoc li provocava res semblant a un benestar la cordial encaixada de mans que acostumava a precedir a la inexcusable salutació marcial, donat que mai va escoltar cap aixeta oberta, ni res que fes sospitar la més mínima higiene.

El despatx era ampli i amb uns finestrals generosos i ben orientats. La llum, en aquell hora nítida i lleugera, sovint s'enredava en mig de juganers centelleigs en la seva condecorada pitrera, i es que Benjamin Himmler era l'actual estendard d'una generació, la tercera, de militars sense màcules ni vacil·lacions conegudes que poguessin enfosquir les seves prestigioses carreres. Revestits d'una llegendària eficàcia, havien après a no retrocedir, a no mirar endarrera i ni tan sols als costats, a colpejar amb precisió sense el més mínim remordiment. Per tots ells ser militar era una manera irrefutable de tenir raó, i pel que fa a l'inevitable contratemps del dolor i la mort dels altres poc menys que un picar l'ullet que el destí, selectiu, gloriós i comprensiu, els hi feia.

Aquell matí, sobre la taula plena de papers, al general li va cridar l'atenció un sobre blau amb el segell del servei mèdic. A l'obrir-lo va veure que eren els resultats de les diferents proves i analítiques que, mensualment, solien fer als comandaments. Una ràpida ullada li va ser suficient per constatar que tot estava en ordre i d'acord amb la seva herència genètica, forta i rotunda; tot excepte un petit detall que el va amoïnar una mica: havia perdut tres quilos i, el que era més curiós, també dos centímetres. El seu imponent metre vuitante-set havia donat pas a un desconcertant metre vuitante-cinc. La temptació d'atribuir-ho a un error no acabava d'arrelar al veure com els pantalons li fregaven lleument per terra.

Dues setmanes, set bombardejos i al voltant d'uns dos-cents morts més tard, va decidir fer una consulta al seu metge de confiança. Ja eren deu els quilos perduts i encara que semblava increïble, vuit els centímetres de menys. Tres cops el va mesurar el metge i tres cops la guia metàl·lica es va quedar aturada just al metro setenta-nou. Tanmateix, era gairebé innecessari insistir donada la forma en què les mànigues li penjaven i l'ostensible caiguda que les diferents medalles i condecoracions havien patit, passant de reluir en la seva orgullosa pitrera, a arrapar-se com podien al seu flàccid abdomen. Estava empetitint i això era d'una evidència inqüestionable.

Desconcertat del tot, el seu metge va voler saber si últimament havia notat algun canvi, quelcom en la seva rutina d'home que dicta i executa, que pogués facilitar alguna pista per esbrinar la seva estranya malaltia. El general va reflexionar un moment i va contestar que no, tret d'una sensació, a mig camí de la melangia i de la inquietud, que li sobrevenia quan cagava. D'un natural poc donat a les metàfores, va rumiar una bona estona i li va dir que era quelcom semblant al que se sent quan acomiadem a un ésser estimat en una estació de tren. Tementat per una sortida fàcil i airosa, apunt va estar el doctor de dir-li que les causes més probables eren la pressió a la que últimament estava sotmés, però va optar per la prudència i li va suggerir que, per establir un diagnòstic més ajustat, era millor esperar per tal de poder fer més proves.

Quan l'alçada del general va arribar a un metre cinquanta-sis centímetres el problema es va convertir en una qüestió d'estat. Es van plantejar diferents hipòtesis. Entre les més ben posicionades, tot i no haver cap precedent en la història de la medicina, hi havia una greu depressió amb efectes minvants. La seva dona i el seu ajudant se sumaven als que eren d'aquest parer, ja que cada matí l'escoltaven plorar i gemegar tancat al bany. És una cosa del tot punyent, deia el tinent, com si amb cada esforç, amb cada apretada que feia, troçets del meu general s'anessin despenent d'ell (cal dir que, per sort d'ell, el general va deixar de donar-li la mà després de la salutació marcial).

Com era de preveure, alguns membres de la més alta cúpula militar, diguem que els més bel·ligerants, van optar per culpabilitzar als serveis secrets enemics, afirmant que alguna substància, virus o plutoni enriquit estava consumint al seu general en cap i, en conseqüència, proposaven redoblar els atacs per tal de castigar als culpables.

La conclusió de l'informe que van portar a terme els millors especialistes del país era desoladora: "...cap indicador ni senyal, en les múltiples analítiques que s'han dut a terme, permet relacionar el cas amb qualsevol de les malalties conegudes; res explica el perquè el pacient es fa merda, el motiu pel qual és

defecat pel seu propi anus, quin desequilibri ha portat als seus propis intestins a foragitar-lo sense cap mirament”. Discretament camuflat en algún paràgraf més tècnic algú, potser amb certa malícia, es va atrevir a batejar la malaltia que afligia al general com el “ Síndrome de l’home excrement” (lògicament, aquesta precisió, així com altres detalls de la malaltia, no figuraven en el posterior comunicat oficial facilitat a la premsa).

Cinc mesos més tard, enmarcada l’escena en les primeres llums d’una freda i gens acollidora matinada de novembre, l’Alt Estat Major de l’exèrcit, amb els seus uniformes de gala, envolta en posició de ferms la tassa del wàter. El tinent, amb els ulls visiblement enrogits, sosté per les aixelles al diminut cos del general. Quelcom semblant a l’agonia d’un colibrí antecedeix a l’última expulsió. El soroll que fa al caure és tot just el que fa una gota de pluja al colpejar en una finestra. Tot seguit, amb la solemnitat i emoció que el moment requereix, el seu successor, recentment designat, tira molt a poc a poc de la cadena alhora que pronuncia, amb una excel·lent vocalització, la frase que ningú volia escoltar però que tots esperaven: “Senyors, el nostre General en Cap ens ha deixat”.

Un silenci colpidor repta per les rajoles. A l’uníson, els talons colpegen el terre i les mans es dirigeixen , amb mil·limètrica precisió, a les viseres xarolades. En aquest emotiu instant, ningú vol veure el que per qualsevol altre seria evident: a tots els presents els hi sobren tres dits de màniga.